

Беседа Митрополита црногорско-приморског Амфилохија на празник Светог Спиридона у Ђеновићима

У једној молитви, драга браћо и сестре, коју читамо на Светој литургији између осталог се молимо Господу да нам у овом вијеку подари познање истине Своје, а у будућем да нам подари живот вјечни. У ријечима ове молитве садржано је све оно што је најбитније и најзначајније за људски живот, за човјека као биће створено по лику и по подобију Божијем.

Има ли ишта важније за човјека него да позна истину овдје, у овом животу?

Много је оних који нуде своје истине, а вријеме покаже да су то биле лажи. Много је оних који своје идеологије, лажне и пролазне, прогласе за истине. И њима трују и обмањују људе. Одувијек је то тако било, а чини ми се да је данас то више изражено него у прошлим временима.

Познање истине – то значи познање смисла свога живота, познање најдубљих тајни овога свијета, у коме се рађамо и у коме живимо. А изнад свега то је познање Онога који је јесте Истина и који даје истинитост свему што постоји, познање Онога кроз кога је постало све што је постало и без кога ништа не

постоји што постоји, познање Онога који је једини могао, и с правом могао да каже да је Он Пут, Истина и Живот – Христа Бога нашега. Пуноћа Божанске истине се открила у личности Христовој. Ми се припремамо да прославимо Његово свето рођење. Данас наша браћа римокатолици прослављају Христово рођење, нека је и њима срећан тај свети и велики празник. А ми се припремамо постом и молитвом да се сретнемо са том вјечном истином, са Богом који је Истина, са Богом који чини човјека бићем истинитим, јер му дарује, не просто пролазни живот, него му дарује вјечни и непролазни живот.

Оно зашто се молимо у будућем вијеку је да нам Бог подари вјечни живот. То је оно што је сам Господ подарио роду људском, постао као један од нас тиме што је примио на Себе људску природу која је пролазна, смртна. У овој смртној свијету, Он је обесмртио Својом силом божанском и Својом бесмртношћу, Својом истинитошћу људску природу, тако да она постаје вјечна и непролазна. Не само што у Њему и кроз Њега познаје истину, него кроз Њега задобија живот вјечни и непролазни.

То је она истина, то је Он као истина коме се клањао и служио Свети отац наш Спиридон Чудотворац Тримитунски, кога данас прослављамо. Кроз Њега и преко Њега, он је познао истину и живио том истином и остао живи свједок Божије истине и не само у временима када је чувао на Кипру своја стада и био тамошњи епископ, као чобанин, него и послје њега. Његовим упокојењем и светим моштима, он свједочи ту вјечну и непролазну истину, он је постао истинит том истином. Ево, благословом тамошњег Митрополита са Крфа, овдје имамо са његових светих моштију, његову папучу.

Хвала Митрополиту Нектарију што нам је послао ову папучу, да би се дотичући се ње, дотакли његових светих моштију на Крфу и да би се преко ње, дотићи се њега, дотицали онога коме је он посветио свој живот и жртвовао се за Њега, Христа Господа.

Та света Божја истина, која је засијало кроз Светог Спиридона Чудотворца, она и данас сија. Засијала је и кроз безбројне друге Божје угоднике, свете апостоле, а прије њих је засијала и свете пророке који су проповједали – прорицали долазак те истине и њено откривење. А послје светих апостола на њихове ученике, свете Божије људе – угоднике Божије .

Кроз вјекове до данашњег дана, наш календар је само једно мало свједочанство безбројних душа Божијих, који су просвећени били том истином Божјом– Христом Богом, који се крстили у име Оца и Сина и Духа Светога, који се обукли у Христа, јер они који се крштавају, они се у Христа облаче

(као што и пјевамо послџе крштења). Обучени у Христа, дотакли су се Њега, као што су се и они који се сабирали око Њега из разних крајева, ево и данас смо читали у Јеванђељу, трудили да се дотакну Њега и Његови хаљина, јер их је и сами додир исцјељивао, даривао им вјечни и непролазни живот.

Ту свету Божји истину чува у себе Црква Божја, ту личност Христа Бога творца неба и земље, Спаситеља, искупитеља, свједока вјечне истине, Онога који нам је открио Оца небескога као Свога и нашега Оца и који нам је послао Духа Светога животворнога који нам подарује тај вјечни живот, ту свету истину Његову.

Њега као истину чува Црква Божја- Једна, како је ми исповједамо на Литургији: Једна света католичанска, саборна и апостолска Црква Божија. Та Црква Божија, она чува ту истину. Она садржи у себе ту Божју истину. Свједок је те истине, на свим земаљским језицима и међу свим земаљском народима, Црква Христова која призива свако људско биће да приђе тој Цркви, да се крсти у име Оца и Сина и Духа Светога, да прими и позна у себе ту истину, да би преко ње свако људско биће и сви земаљски народи задобили вјечни и непролазни живот.

Много је значајно да исповједамо, не некакве цркве овакве или онакве, него Једну свету католичанску саборну и апостолску Цркву Христову. Ми је овдје на земљи називамо другим именима, зависно од тога која већина народа припада некој од Цркава, као што је већина народа која припада нашој Цркви, народ српски, па се зато зове српска, или у Русији већина руског народа припада тој Цркви, па се зове руска, или већина Бугара, па се зове бугарска. То су називи који су новији, који су условни, привремени земаљски називи. А назив Цркве јесте овај кога ми исповједамо: Једна света католичанска и апостолска Црква Божија. И то је велики Божији дар да ми као народ припадамо тој Светој Божијој Цркви.

Благодарећи древним апостолима Цркве Христове који су пролазили овим крајевима, Апостолу Павлу, апостолу Титу који је такође пролазио овим крајевима, Далмацијом (што је и записано у дијелима апостолским), светим апостолима и њиховим наследницима до Великог цара Константина и царице Јелене, до четвртог вијека па онда редом, колико је оних који су овдје проповједали и посвједочили, Христа? Колико је оних који су овдје и са Истока и Запада, у временима када је Црква Истока и Запада била Једна, и када смо сви, и на Истоку и Западу, исповједали једно исто исповједање вјере, исповједали Једну свету католичанску и апостолску Цркву Христову. И тако редом до наших времена.

У наше вријеме догађа се нешто што није добро, није здраво! Васпитаници и ученици оних који су свој живот утемељили и покушавали да и живот народа утемеље на лажним идејама и идеологијама, на братоубилаштву и револуцијама, ученици тих безбожника који су Митрополита црногорско-приморског Јоаникија заједно са 120 најбољих свештеника Црне Горе, побили у периоду од 1941-1945, па до 1949. године, стварају своју „цркву“. Међу побијенима у то вријеме били су и Саво Пејовић, убијен од титоиста 1943. године, Михаило Барбић, затворен на правди Бога у которском затвору, заклан и бачен у клозет, и данас се тамо налазе његови земни остаци и свете мошти. Овдје смо видјели икону свешетника Васа Поповића који је такође убијен од ученика затрованих том безбожном идеологијом. И колико је Бокеља и других који су убијени од те безбожне идеологије. Један од оних који је убијен од тих безбожника 1944. године јесте и ђед нашега свештеника Радована. И њега да поменемо!

И сада, можете да замислите, ученици тих безбожника, данас стварају своју „цркву“ у Црној Гори, у Боки!

Зашто то говорим? Видим у новинама да је у Херцег Новом некаква група аутокефалне, тзв. „црногорске цркве“, створила неку своју заједницу. Свако има право да се опредјељује у животу, слободно је људско биће, Бог му је подарио слободу. Али, нико нема право да манипулише са истином Божијом, са Црквом Божијом. Ко су они који стварају ту тзв. „цркву“ и како је стварају у Боки? Откуд ту да је стварају, кад Црква у Боки није никада ни припадала Црној Гори до 1946, односно до 2006. године? Овдје је била Карловачка Митрополија. Била је Митрополија за вријеме Аустроугарске, Боко-каторска епископија и Митрополија далматинска, све до 1931. године када је после обједињења Пећке патријаршије укинута Боко-каторска епархија и присаједињена Митрополији црногорској.

Какве, дакле, везе имају Бокељи, Херцег Нови са својом Савином, са таквом неком заједницом насталом од безбожника?

Стварати, дакле, некакву „цркву“ која ниче из тог братоубилачког времена, из безбожничтва, револуционарно, стварати цркву и то проглашавати за будућност и штитити? Нажалост, видим и предсједник Црне Горе данас, и он је за аутокефалну.

Ја бих му препоручио, и препоручио сам добро нашем предсједнику, прво, да се он прво крсти у име Оца и Сина и Духа Светога, да постане члан Цркве Божије, а не само носилац идеологије која је израсла из безбожне титоистичке идеологије, братоубилачке идеологије – да би онда могао да говори о Цркви. И да не користи положај на коме се налази, да не манипулише са Црквом Христовом која је, ево, кроз вјекове, поред свих гоњења и прогона, и свих покоља, остала и опстала. И опстаће. Неће врата пакла Цркви Божјој одољети!

Зато сам запањен, да то и овдје код вас има, само вјерујем да то нијесу Бокељи, то је нека групица која дошла однекуд па ствара некакву своју „цркву“, своју секту.

Срамно је то! Морам да вам кажем пред Богом и Светим Спиридоном данас! Срамна је та прича и срамно је да представници државе Црне Горе покушавају да народу Божјем, Цркви Божјој наметну секту која је непостојећа у историји. Јесте да се Митрополија црногорска по Уставу краља Николе из 1903. године називала аутокефалном, али је нико и никада није прогласио аутокефалном.

Прије свега, шта то значи аутокефална? Једна заједница, мора, прије свега,

да буде Црква Божија да би могла да има своју самосталну организацију. Како може нека заједница, која се скупља на друмовима и по улицама, и на трговима Јосипа Броза, да буде она буде носилац те и такве Цркве?!

Много је несреће оставило братоубилаштво из времена Светога Петра Цетињског, па се онда и наставило. Ево и данас се повампирује братоубилаштво са краја Првога свјетског рата. Братоубилаштво, гдје је брат убијао брата, које се данас повампирује, још више се умножило за вријеме братоубилачке револуције 1941. година.

На том духу братоубилаштва градити друштво, заједницу људску, а посебно на томе градити Цркву, то само могу људи који нијесу познали Истину, који не знају шта је Црква Божија. То није Црква – то је демонска заједница.

То није Црква! Не може бити црква истинска и права, она која се одриче Цркве, Једне свете католичанске апостолске Цркве Божије, коју ми исповједамо и у коју смо се крстили. Не може то бити Црква, нити идеологија, не може бити!

Свака част нашој данашњој Црној Гори, али ова Црна Гора данашња, она није Црна Гора краља Николе, господо и браћо!

Краљ Никола је био крштени владар. И по Уставу Црне Горе, ондашњи владар – његов наследник је требао да буде православни – крштени владар.

Митрополији црногорској, како се онда звала, касније је враћен и назив приморска, када се Бококоторска епархија поново сјединила и обновила своје јединство са Зетском, односно Црногорском митрополијом.

Дакле, та Црква Божија никад није престала да постоји. Наставила је свој нормални живот и за вријеме Краљевине Црне Горе, а и послије ње.

Митрополит Митрофан Бан, ваш Бокељ, 1918. године, потписао је заједно са Митрополитом Пећким Гаврилом Дожићем, потоњим Патријархом српским, и са Кирилом Митровићем, Паштровићем, уједињење некадашњих епархија Пећке патријаршије.

Епископи Црне Горе су први који су потписали то уједињење са Београдском, Карловачком митрополијом и осталим епархијама које су некада припадале Пећкој патријаршији. Све то је потврђено 1922. године од стране цариградског Патријарха и свих православних Цркава свијета. И данас, познато и признато!

Свједочанство тога су бројни патријарси који су, први пут у историји, дошли Црну Гору, благодарећи овој древној, светосавској, царској, краљевској Митрополији.

Када су овдје долазили патријарси: Цариградски, Московски, Јерусалимски, Антиохијски?

Само у ово наше вријеме. Они су тиме признали, и потврдили, пред Богом и пред историјом, и пред људима, која је Црква, она која је права, истинска, Божија Црква у Црној Гори, и у Боки.

То је оно што треба да знамо! Ви Бокељи, то знате, никада то нијесте ни заборавили и то је ваша велика срећа.

Ви знате да је за вријеме Краљевине Црне Горе, краљ био краљ Црне Горе и Брда, а Митрополит Митрофан Бан био је, такође, Митрополит Црне Горе и Брда. Брђани су се полако присаједињавали оној старој Црној Гори, почевши негдје од Битке на Мартинићима 1796. године. Моји Морачани и Ровчани присајединили су се Црној Гори Светог Петра Цетињскога, благодарећи мојим прецима Радовићима, па су се онда присаједињавали редом све до 1912. године, када се сјеверна Црна Гора присаједнила Црној Гори и када је, у исто вријеме, Црна Гора заједно са Србијом ослободила Косово и Метохију и када је Метохија била под црквеном управом Митрополита Гаврила Пећкога, потоњег Митрополита црногоског и Патријарха српског.

То је била историја и тако је живјела Једна, света, католичанска, апостолска Црква кроз вјекове. И данас, она тако живи.

Срамно је и стидно, морам да вам кажем, да се у Црној Гори појавила таква група безбожника, антицрквених људи који на титоистичко – бољшевичкој идеологији граде будућност овога народа. Није то добро ни за кога јер се тиме повампирује братоубилаштво прошлих времена. Међу браћом се повампирује оно што је зло и што нас је тровало и за вријеме Светог Петра, и 1918. године, и 1941, и 1945. године, у временима када је уништавана Црква Христова.

Помену смо само имена неких који су у то вријеме убијени, а колико их је само било?! Колико их је послје прогнано до наших времена.

Помињем то и због тога што, ево и данас, данашња наша власт, тражи да избаци из Црне Горе преко педесет наших монаха, монахиња и свештеника.

А шта тиме ради?

Исто оно што су урадили са свештеником, свештеномонахом руског поријекла, Игнатијем, који је био у Котору и за кога се и не зна шта је коначно било, али у сваком случају је прогнан 1948. године када се Броз посвађао са својим духовним оцем Стаљином. Онда је он прогонио Русе који су побјегли од Бољшевичке револуције. Овдје их примио краљ Александар, унук краља Николе, на хиљаде и хиљаде, међу њима је био и тај Игњатије, и други Руси. Онда су их прогнали... Знам и монахиње из Београда које су прогнане и јеромонаха, такође из Београда, великог духовника који је послје био у Француској. Знам и њих који су одавде протјерани 1948. године, па и овог Игнатија....И сад, ево поново, у двадесет првом вијеку ови наследници тих убица, и богоубица, и братоубица, сад прогоне оне који нијесу родом из ове Црне Горе.

Кад се то догађало, ја вас питам?

Никада се то није догодило! Ни под једном окупацијом се то није догађало! А данас се, ево, догађа. То морам да кажем данас, овдје, на овај Свети празник и волим да то чују сви на које се то односи! Говорим ово пред Светим Спиридомом, дивним који нити је био Србин, нити Црногорац, нити је био Кинез, нити Јапанац. Био је Грк, а ми га славимо. Требало би да га избацимо из календара, па да унесемо само...кога да унесемо у календар?

Чак ни Иван Црнојевић није био...и он је био оно што је био, био је војвода цара Душана а послје је стварао као што су и други великаши, проклете им душе, на комаде раздробиле царство. Распре сјеме посијаше грко те њим

племе отроваше српско, како каже Ловћенски Тајновидац. Онда су се подијелили. Подијелили царство, зато је Бог и послао Отоманску империју да смири несрећни, разједињени народ. Властољубље је опако и отровно, и онога времена и данашње, то је оно што убија и трује људе.

Нека би нам Свети Спиридон, дивни, показао и упутио нас којим путем да идемо да би нас укријепио да је истина Божија оно што је најбитније за све људе и све земаљске народе, да би они који познају Истину, Њега који је једина вјечна и непролазна Истина, Христа Бога, задобили вјечни и непролазни живот, Царство небеско, Царство Оца и Сина и Светога Духа, Бога нашега коме нека је слава и хвала у вјекове вјекова. Амин.

Извор: Митрополија црногорско-приморска